

Protokol nahrávky*

Pamětník: Pavel Vašíček

Datum a místo natáčení: 26. a 27. 9., 11. a 18. 10. 2023 v Muzeu loutek v Plzni

Natočila a zpracovala: Tereza Vinická

1. část (MP3) - 1. nahrávka	
0:00:00	Představení narátora. Pavel Vašíček se narodil 21. února 1947 v Brně. Mezi předky se předávalo učitelské povolání, pradědeček Vincenc Vašíček ředitelem školy v Tvarožné Lhotě, jeho žena Vilemína sestrou kněze a spisovatele Viléma Ambrože, jejich syn Jaroslav (*1884) novinář, který s Jiřím Mahenem založil v roce 1919 deník Brněnská svoboda. Dědeček Zdenko Vašíček (*1879) byl učitelem, spisovatelem a divadelním recenzentem Zemského divadla v Brně, v roce 1914 se oženil s údajně „levobočkou“ hraběte Mitrovského z Hajan Štěpánkou Polcarovou a měl s ní dva syny – staršího Zdeňka (*1915, narátorův otec) a mladšího Zorra (*1925). Historka o původu strýcova jména zahrnující slavnou roli Douglase Fairbankse Zorro mstitel a dopis od tohoto hollywoodského herce adresovaný rodině [viz narátorova fotodokumentace]. V širší rodině i jiná kuriozní jména (Radúz, Ilčík a Jánošík). Zorro Vašíček utekl v roce 1943 do Anglie, kde absolvoval výcvik u RAF, boje už se nezúčastnil. Po návratu do Čech pracoval v technických profesích. Otec Zdeněk na Vyšší ovocnářské škole v Mělníku poznal matku Annu (za svoboda Körnerovou), svatbu měli 12. 3. 1939, syn Zdeněk (narátorův bratr) se narodil 5. 10. téhož roku. Vyrůstal ve Velkých Karlovicích, kde měli rodiče pronajaté zahradnictví, poté přesun do Brna, kde otec pracoval jako úředník Národního pozemkového fondu a poté vstoupil do armády a učil na Vojenské akademii Antonína Zápotockého. Rodina matky – Mělník. Matčin otec Václav Körner byl tesařský polír, oženil se s Annou a měli celkem čtyři děti, kromě narátorovy matky ještě zahradníka Karla, dělnici Marii a prodavačku Jaroslavu. V době narátorova dětství žily v Mělníku babička vdova, neprovdaná teta, rozvedená teta a sestřenice – trávil zde prázdniny.
0:17:15	Otec narátorovy matky Anny (narozené 1914) půl roku po narození nejmladší dcery narukoval do války a vrátil se až s poslední vlnou legionářů v roce 1920, o čtyři roky později zemřel. Matka vystudovala obchodní školu a pracovala jako sekretářka v nakladatelství Josefa Rebce (pseud. Rodena), autora červené knihovny (mj. zfilmovaný Irčin román). Zpět k brněnské rodině. Když prababička Vilemína ovdověla, znovu se provdala, a to opět za muže jménem Vincenc – architekta Kroužila, zmíněn v knize Vojtěcha Jestrába Brno, můj Amarcord, narátor čte ukázkou z knihy. Narátor narozen předčasně, v Šilhanově sanatoriu v ulici Na Veveří bojovali o jeho život (v nemocnici proto pokřtěn), zásluhu na něm měl dr. Smertkin, ruský porevoluční emigrant. Osudová událost – Vánoce 1951, kdy narátor dostal pod stromek

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátor. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

	loutkové divadlo – „dřevěného hada z ráje“, díky kterému se už v pěti letech naučil číst, aby mohl hrát tištěné hry. V roce 1952 poslán z jemu neznámých důvodů na necelý rok na Mělník k babičce a tetám. Vzpomínky na prázdniny trávené s tetami, babičkou a sestřenicí v Mělníku – dvě hrály ochotnický divadlo v Kulturním domě kapitána Jaroše. Narátor zde viděl tehdejší hit profesionálních loutkářů – Obrazcovova Velkého Ivana, alegorii o vzniku SSSR. Popisuje závěrečnou scénu s tanky a letadly.
0:31:47	Bydliště v Brně. Nejprve Tůmova ulice vedle Kaunicových kolejí, poté od narátorova jednoho roku věku ulice Tábor (dříve Laudonova) č. 44c. Vedle stála nízká budova, kterou za války využívali Němci – nyní školka. Hrdinové narátorova dětství byli určení režimem – pamatuje si heslo „Lenin vyhnal boháče, Stalin nám dal koláče.“ Dobu ilustroval i fakt, že jednou z prvních knih, kterou četl, byl Proces s Rudolfem Slánským, který ležel doma na stole. Rodiče předúnoroví komunisté, maminka „vražný kališník“. Podvědomě se přimkl ke kouzelnému světu loutkového divadla. Ve školce navštívil své první loutkové představení – hru Václava Renče (později odsouzeného komunisty) „Medvěd Fuňa“ v Divadle Radost, bylo to 25. října 1949. Poté inscenace hry Josefa Welzla Bílé ouško, hra o zvířátkách. Pak objevil na Veverí loutkáře, kteří hráli v bývalém sokolském divadle na stadionu, kde nyní sídlil Závodní klub Závodu Jana Švermy. Byl fascinován, hráli jako za první republiky s řezbovanými marionetami. Popis prostoru divadla a zákulisí, kam chodil, aniž by tam patřil. V divadle „vládla trojice dědečků“ Vojtěch Jestřáb – otec autora výše citované knihy Brno, můj Amarcord – narátor čte z knihy o vzniku divadla, ing. Vladimír Švehla a akademický malíř Rudolf Kučera. V sedmi letech P. V. požádal o členství v divadle, bezpečně věděl, že se chce stát loutkářem.
0:47:00	Ve stejném věku začal také odebírat časopis Československý loutkář, který se pro něho stal na celý život zásadní literaturou. V 90. letech byl jeho šéfredaktorem.) Jiné vlivy: oblíbená kniha Karafiátovi Broučci, Trnkovy filmy – v premiéře viděl Bajaju a Staré pověsti české. Tatínek (člen Rady městských kin) mu na přání uspořádal festival Trnkových filmů, během týdne je viděl všechny. Tatínek na rok převelen na východní Slovensko – Kamenice nad Cirochou (19 hodin cesty vlakem, 5 přestupů), vykoupeno nádherným měsícem prázdnin roku 1955, kdy P. V. s rodiči projel naprosto odlišný kraj. Zpět k okouzlení časopisem Loutkář. Každé číslo vždy přečetl několikrát, než vyšlo další (měsíčník). Z článků o jednotlivých inscenacích získával i všeobecné kulturní znalosti a souvislosti. V roce 1955 vyšel jeho Dopis mladého loutkáře, který redakci zaslal – narátor jej čte v plném znění [viz jeho fotodokumentace]. Popisuje jak „tvořil“ inscenace a hrál inspirován například také příručkou Jana Dvořáka Zahrajte si divadélko. V době, kdy v závodním klubu hrál Sněhurčino otrávené jablko, hlas dětí za oknem nebo titulní roli v sovětské hře Míšův nový zub, četl kromě Československého loutkáře i všechny předmluvy a doslovy (naříklad od Jana Malíka) k tištěným hrám, a měl tak velmi dobré teoretické znalosti.
1:02:49	Důležitou knihou byl pro P. V. i titul Lva Kassila Předehra: Román o malíři Koljovi Dmitrijevi – talentovaný tvůrce, kterého ve čtrnácti

	letech nešťastnou náhodou zastřelil jeho kamarád. Ztotožnění s vášní hlavního hrdiny pro nějaké umění. Kniha poplatná době - kult osobnosti – ovšem přinesla narátorovi řadu znalostí z dějin umění. Z loutkových her byla nejdůležitější Zlatovláska, dodnes zná zpaměti celé její pasáže – cituje. Vymykala se všem budovatelským hrám 50. let, jedna z mála klasických pohádek, která byla na repertoáru tehdejších profesionálních divadel. Zmiňuje některé její inscenace – Divadlo Radost, odvážná inscenace Jiřího Jaroše – moderní pojetí v 60. letech, inscenace Josefa Krofity „osekaná na dřev“. O zbytku rodiny v 50. letech. O bratrovi – nadějný brankář, hrál za Zbrojovku Brno, měl jiné zájmy, bratři se mýjeli, pracoval v technických profesích, zemřel předčasně v roce 1992. Oblíbené dětské činnosti kromě četby – v zimě polévání chodníku - bruslení, kolo, plavání. O loutkovém repertoáru 50. let, který narátor viděl v Radosti – tendenční hry (O dřevěném koníčkovi – popisuje děj, který byl oslavou života v SSSR, Statečný Roy – atraktivní cizokrajné prostředí Indie, Červené tulipány - o skupině pionýrů, kteří zkrášlují tovární dvůr a stojí proti záškodníkům aj.),
1:19:20	Režisér Josef Kaláb – narátorovým vzorem, „režisér lyrik“, vynikající tvůrce, podle narátora lepší než Jan Malík. Srovnání jejich inscenací Zlatovlásky. Ideová „nalejvárna“ byla hlavním důvodem, proč stát zřídil hustou síť loutkových divadel. V Divadle Radost se divákům dostávala v umném provedení. Vrcholným dílem J. K. bylo Tajemství zlatého klíčku – ruská dramatizace předlohy Alexeje Tolstého – ruský Pinocchio - Buratino. J. Malík prohlásil, že tato hra je u nás nehratelná – to byla výzva pro Brňany. Dramatická úprava Josef Kainar (jeho žena byla ředitelkou divadla), hl. hrdinovi dal jméno Jasánek. Pochvalnou recenzi napsal Jan Skácel. Na kongresu UNIMA obrovský úspěch, považováno za vrchol světového loutkářství té doby. Kaláb inscenoval také Budulínka Josefa Věromíra Plevy (autora Malého Bobše), a to jako roztančenou stylizovanou inscenaci, která se hrála dvacet let, a inscenaci Brokát, princ z pohádky podle autora amatérského divadla Vaška Sojky (podrobněji o tvůrci). Hra je variací Dona Quijota, popis děje, v Kalábově režii snová surreálná inscenace, narátor na ni navázal ve své první brněnské inscenaci – v Kouzelníku Žitovi. Pak nastal v Kalábově práci a v Radosti nepochopitelný obrat. Klasickou pohádku nahradily lety do vesmíru s těžkou komunistickou omáčkou - recidiva 50. let, hráli se Hrdinové severu, hra o korejské válce a další. Autorem nově vzniklých her byl herec Radosti Jiří Bártek. Napsal Signály z Karakatu – schematická protiválečná hra, Kalábem dokonale inscenovaná – laterna magika a jiné moderní postupy, oslňující inscenace. Narátor čte ukázkou ze hry. Konec jedné éry, rozpad souboru, Kaláb odešel do Bratislavy, pak rok v Plzni, pak zpět do Brna, kde dělal loutkové inscenace v televizi.
1:38:22	Nové vedení – dr. František Sokol, který přišel z Liberce, režisér Jiří Jaroš. První dva tituly, které nasadili byla Aladinova kouzelná lampa a Zlatovláska. Zamyšlení narátora nad důvody pádu Kalábovy Radosti. Možná inspirace tehdejší Mahenovou činohrou v jejím brechtovském období, které přineslo vynikající inscenace Kavkazský křídový kruh nebo Komedie o umučení a slavném zmrtvýchvstání Ježíše Krista, ale i ty nepovedené. V pubertě přišlo u P. V. krátké období zanevření

	na loutkové divadlo, chodil do historického kroužku, na operu, zajímal se o archeologii. V roce 1958 bylo původní divadlo zbořeno, vyrostly zde bytovky, a přestěhovalo se na Tučkovu ulici, dnešní Polárka, dříve Jitřenka. Na druhém stupni hrál se spolužáky divadlo pro děti pod vedením učitele Sýkory – viz fotografie. Slavní spolužáci – v první třídě to byli režisér Pavel Pecháček (léta v Chebu), režiséři Vladimír Kelbl a Rudolf Tesáček (oba později v brněnské televizi) a budoucí kritik J. P. Kříž, s nímž se sešel i na gymnáziu. Tatínek a dědeček narátora kulturně nasměrovali, otec byl voják se zájmem o umění, vedoucím Klubu vojenské akademie – zajímaví hosté, např. Emil Zátopek, koncerty, otec se přátelil s Janem Skácelem, kterého přivedl domů na návštěvu v uniformě, stýkal se s Janem Mikuláškem aj. Po převelení na zahraniční fakultu měl otec na starosti příslušníky afghánského královského vojska (šlechtici).
2. nahrávka	
1:55:05	Rodiče se dožili vysokého věku – otec 86 let, matka 91 let. Studium dvanáctileté střední školy v Jiráskově čtvrti na Lerchově ulici. S kamarádem tu nastudoval Suchého Jonáše a tingl-tangl, ale studium tam ho netěšilo. Náhodné setkání se spolužačkou ze základní školy Hanou Sobotkovou jej nasměrovalo na znovuotevřenou dramatickou konzervatoř. Bylo už ale přijímacích zkouškách, ale protože narátor nebyl sám, kdo se o studium zajímal pozdě, vypsaný byly další zkoušky pro příslušný rok. Spolu s ním byla přijata pozdější hvězda Mahenovy činohry Iva Valešová. Studovali v letech 1963-66. Hlavním pedagogem byl dr. Zdeněk Dopita (otec operní režisérky Aleny Vaňákové), oblíbený podivín – vzpomínka. Učil umělecký přednes, přinesl knihu Ivana Vyskočila Vždyť přece létat je tak snadné, studenty práce s ním bavila. Studenti založili Estrádní soubor Eso, narátor zpíval a hrál na klávesovou foukací harmoniku, ostatní na kytary. Repertoár: povídky Ivana Vyskočila, [Pavla] Boška, Josefa Podaného aj. a písničky ze Semaforu, od Beatles, Jiřího Bulise aj. + scénky z rozhlasových Silvestrů. V závodním klubu k nim připojili postavu Klauna Vašty (mj. hrál na skleničky) – otec tv režiséra Jaromíra Vašty. Skvělým vodítkem pro tvorbu repertoáru byl časopis Repertoár malé scény, který začal v té době vycházet – příklady převzatých rozhlasových scének.
2:13:45	Hudební skupinu tvořili Jiří Fišer [narátorův přítel, nyní v USA – viz jeho vzpomínky v projektu Orální historie českého divadla], Ivo Kučera, Jaroslav Dostál a Pavel Vašíček. Podrobněji o Ivovi Kučerovi – neobyčejně pilný, nadaný muzikant a všestranný umělec, přestože studoval herectví. Později autorem pořadů Tmavomodrý svět a pořadu o G. Gershwinovi. Hostování v Mahenově činohře, nejprve v Sartrově Ďáblu a Pánu Bohu v režii Aloise Hajdy (skvělí herci Josef Karlík, Zdeněk Martínek, mladý Viktor Vrabec vedl chór). Vtipná vzpomínka na Josefa Karlíka. V Hadriánovi z Římsů v režii Zdeňka Kaloče byli studenti čtyřmi zbrojnoši. Narátorova prezentace seminární práce na téma J. K. Tyl zabrala několik hodin, cituje její začátek. Po dr. Dopitovi studenty vedl vyhozený pedagog ze základní školy, který měl učit kulturní dějiny a naprosto na to nestačil – odvolán. Děvčata vedla Miroslava Jandeková z Mahenky, špatná herečka a kovaná soudružka, studenty ale měla ráda. V posledním ročníku herce

	vedl Zdeněk Kaloč – spravedlivě hierarchizoval herce v ročníku – nejlepšími byli Jiří Fišer a Iva Valešová (oba později v Mahenově činohře). Absolventským představením Hoffmeisterova nevěsta – J. F. a I. V. byli ústřední dvojicí. Narátor sklídl úspěch v malé roli faráře, pochvala od Z. Kaloče. Spoluúčinkovali i mladší kolegové – pozdější režiséři Pavel Pecháček a Vladimír Kelbl, ale i herci – Eliška Havránková (později Balzerová), Ladka Kozderková aj.
2:31:00	Vzpomínka na příchod big beatu do Brna – koncert Olympicu, Yvonne Přenosilové, Josefa Laufera, Pavla Bobka a Mikiho Volka. V době studia ještě dohrával v Jitřence. V ročníku byla i Alena Svatošová (manželka Františka Hromady – viz vzpomínky F. H. v rámci Orální historie českého divadla). Vzpomínka na maturitu, předsedou komise byl dirigent Státní filharmonie dr. Zbyněk Mrkos. O počátcích beatlemánie a objevení The Beatles. Jedním z největších zážitků v oblasti filmu byl pro narátora kromě například Andreje Rubleva, Silnice a Amarcordu i film Na východ od ráje. Přelet nad kukaččím hnízdem viděl v Mexiku s indiánským publikem – obrovský úspěch. Velkou láskou narátora od dětství byl rozhlas – poslouchal pravidelně nedělní pohádky, v 60. letech hudební pořady, dále hry a četby, které si i nahrával a nahrává dodnes.
2:44:38	Na DAMU P. V. nastoupil v roce 1966. Průběh přijímacích zkoušek (7. 2.) Úkol připravit si rozbor tří loutkových her – vybral si hru Brokát, princ z pohádky, Krásu nevidanou a Tři sněhuláky. Zkoušky dělal i Karel Makonj. Režie se na loutkářské katedře původně neměla tento rok otevírat, ale dr. Eriku Kolárovi se práce obou uchazečů (narátora a K. Makonje) líbila, tak je poslal ke komisi. Oba uspěli. Narátor mj. s Bombardovacím blues Josefa Kainara u klavíru, ale také teoretickými znalostmi a znalostí loutek. Do prvního ročníku nastoupily i dvě studentky z Bulharska. Večer po přijímačkách byl poprvé v Divadle Semafor, a to na Dobře placené procházce. S K. Makonjem v prvním ročníku nastudovali Obraz Doriana Graye. Výtvarnice Helena Pěkná a Renáta Šoupová – později Lhotáková, tvořila s manželem. Jaroslav Holeček – loutkoherec, Zuzana Bláhová (matka Irena Bláhová – významná slovenská fotografka, kt. studovala na Bauhausu, otec Imro Weiner Král – surrealistický malíř). Okouzlení židovskou kulturou a hudbou. Spolužák Jaroslav Holeček (byl z Hradce Králové, kde pozoroval a učil se od Františka Vítka) uměl vyřezat marionetu a vyrobil loutky pro chystanou inscenaci Dorianu Graye. Narátor si nepamatuje, jak přípravy dopadly. Podobně dopadly i přípravy francouzské frašky z 19. století Dejte mi jitřnici.
3:01:29	Spolužačkou také Eva Janěková z loutkoherectví, po škole angažmá v Českých Budějovicích, vystudovala i divadelní vědu a působila v Brně jako dramaturgyně. Dále Hana Štěpková – provdala se do Švýcarska, teoretička a pracovnice muzea, Vladimír Palička, Milada Pixová – výtvarnice. O dr. Kolárovi. Poznal jej ve čtrnácti letech (1961) na Loutkářské Chrudimi. Podrobnosti zmíněného ročníku, např. Aškenazyho Šlamastyka s Měsícem od amatérů z Bystřice u Benešova, Malý princ od souboru Vyšší školy uměleckého průmyslu z Bratislavy (vedení Miroslav Fikar) tvůrci Juraj Jakubisko, Elo Havetta aj., filmové dotáčky. Janu Malíkovi se nelíbili. Soubor ze Smiřic – hra Oty Rékla

	a Zdeňka Bezděka Generálská operka – titul odmítnutý předtím studenty na loutkářské fakultě. Narátor později inscenoval v Alfě. Na LCH ten rok i zahraniční hosté. Vzpomínka na inscenaci Říše loutek Pohádkový zákon, režíroval ji tehdy nový vedoucí RL – sochař Bohumil Koubek. Nadšen setkáními s J. Malíkem, Z. Bezděkem, E. Kolárem, kterých si velmi vážil a nechal si je podepsat. E. K. obdivoval nejvíce, na fakultě (které dříve šéfoval) později vedl semináře, zval zajímavé externisty, například Emila Radoka. Narátor vlastní bohatý archiv věnovaný Loutkářské Chrudimi, ale i časopisu (Československý) Loutkář – uvádí příklady kuriozních i vzácných exemplářů.
3:15:42	E. K. narátorovi hned po skončení školy nabídl tykání, na první svatbě mu šel za svědka a přednesl krásné povídání o manželství z knihy Khalila Gibrana Prorok. V prvním ročníku studovali převážně loutkoherectví. Na marionetty měli vedoucího katedry doc. [Zdeňka] Raifandu, který začínal u Skupy a později hrál sólově, zasloužil se o loutkářství v televizi, virtuozní marionetář. Jeho partnerkou dr. Eva Vodičková (asijské divadlo), zahynula při pádu letadla spolu s výtvarnicí Janou Lužnou (manželkou Emila Havlíka). Z. R. pěstoval dril, studenty výuka příliš nebavila. Jiné to bylo s doc. Pehrem (učil maňásky), byl zábavný, vystupoval se svou loutkou Pepíčka, studenti hráli s jeho loutkami Kuťáskem a Kutilkou (exituje film). Javajky učil Emil Havlík, velmi vzdělaný člověk, překladatel her z ruštiny, nadšený sokol, v Praze obnovil sokolské divadlo. Jevištní řeč (doc. Klementina Rektorisová, stará paní) a herecká výchova (Eva Šmeralová – zapálená komunistka, neměli se rádi). Studentská kolej v Hradební ulici, jediná smíšená, studenti všech fakult AMU. Na pokoji byl narátor s hercem a malířem Janem Kanyzou a režisérem Janem Novákem (Vinohrady) a spolužákem Jaroslavem Holečkem (viz výše). Vzpomínka na Kanyzovu přestavbu pokoje a rozmístění jeho obrazů po pokoji. Později byl P. V. s J. H. na koleji na Strahově. Nakonec bydlel se slovenským loutkářem Andrejem Pachingerem a Láďou Raškou.
3:30:24	Po nástupu do druhého ročníku byl na hlavní předmět – režii – přidělen Jindřich Halík, odborný asistent dr. Kolára, jeden z prvních absolventů loutkářské fakulty (1956), poté jako herec a režisér v Ústředním loutkovém divadle [dále je ÚLD], také publikoval. Jeho výuka studentům moc nevyhovovala, rozbor, teorie, naproti tomu studenti už chtěli tvořit. V březnu 1968 odmítli přijít na seminář a oznámili odchod. Sepsali protestní prohlášení, měli potřebu protestovat a zpochybňovat dosavadní kánon, především produkci ÚLD. K otřesu tohoto typu došlo už v roce 1960 na festivalu a semináři ÚLD v Karlových Varech. Po přehlídce produkce divadla se J. Malík dočkal kritiky především od Miloše Kirschnera a Jana Dvořáka, kteří toto pojetí divadla přiřadili minulosti a do protikladu s moderními možnostmi loutky, odsoudili snahu o nápodobu živého herce. Uznali výjimky, např. Kolárova Slavíka nebo inscenaci Aškenazyho Šlamastyky s Měsícem. Narátor tuto kritickou brožuru – záznam diskuse ve Varech měl a využil ji ve vlastním studentském protestu studentů režie. Vývoj P. V. demonstruje na různých inscenacích Míčka Flíčka (absolventi, Halík, Vašíček). Studentskému protestu přiznává určitou hysterii a dobové opojení rašicím Pražským jarem i nekázeň a lenost. Cítí určitý smutek

	nad tím, že lidsky svému pedagogovi J. Halíkovi ublížili, o to víc si ho váží, že ho po letech u sebe ubytoval, aby mohl hostovat v ÚLD. Protestu ovšem nelituje, byl přirozeným projevem touhy studentů po změně, kterou navíc katedra velmi potřebovala.
3:44:44	Následovala série schůzí, všechny větve katedry napsaly svou odpověď, výčet studentských požadavků a návrhů, např. setkávání s osobnostmi typu Radok, Schorm, vymanění se z loutkářské skořápky atd. V minulosti už tu v tomto směru byly první vlaštovky: Juraj Herz, Jan Švankmajer, manželé Procházkoví, Jiří Srnec, manželé Lamkovi – to vše byly kroky vpřed pro české loutkářství. Divadlo Loutka (pasáž Alfa) ovšem obsazeno Semaforem – dilemma pro narátora. Otázka, kdo by měl katedru vést, tipy: Brdečka, Schorm. Shodli se na dr. Miroslavu Česalovi – profesor dramaturgie a teorie, šéfredaktor Loutkáře. Začala se objevovat bloková výuka, učilo a uvažovalo se trochu jinak, externí pedagogové (Turba apod.). Konkrétním a okamžitým výsledkem bylo, že Jindřich Halík odstoupil (na škole ale zůstal) a na zbytek semestru byl studentům režie přidělen nový pedagog Karel Brožek. Ovšem záhy odjížděl s Laternou Magikou na Světovou výstavu do Montréalu. V krátkém čase tedy studenti museli ukázat, co dovedou, když jim nikdo nebrání, když mají požadované podmínky. Zadáni od Brožka: vytvořme režijní knihu ke svému inscenačnímu snu. P. V. byl okouzlen dílem Michela de Ghelderoda, vybral si hru Slepci, kterou přepracoval, aby se odehrávala venku, popisuje svůj scénický nápad – trojloutku slepců, kteří vedou jeden druhého – i textové úpravy. Scénická výtvarnice Viera Popovová (narátorova tehdejší přítelkyně) vytvořila návrhy. Karel Makonj pracoval na Camusově Nedorozumění. Obě tyto inscenace se nakonec opravdu realizovaly jako završení změn ve škole. Vzpomínka na návštěvy u Karla Brože, který měl bohatou fonotéku a seznámil studenty s novinkou – albem The Beatles The Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club.
3. nahrávka	
4:01:05	Už na škole narátor získal zakázku z Divadla Drak, aby pro ně napsal Broučky. Atmosféra konce semestru – 1. máj na Příkopech, kde vystoupit Dubček. V Praze v té době studenti zažívali špičkové divadlo, chodili do něj třikrát až čtyřikrát týdně. P. V. vzpomíná, že byl každý týden v Semaforu – 4x viděl Benefici, 5x Dábla z Vinohrad. Divadlo za branou – Maškary z Ostende s maskami Jana Koblasý a s Vladimírem Menšíkem na jevišti, Kočka na kolejích, Leopolda Dostalová ve Třech sestrách ho nadchla. MDP – Hra o lásce a smrti. V Divadle Na zábradlí Král Ubu, měl zde rád také Fialkovu pantomimu, oslnila ho fantaskní inscenace Blázni. Činoherní klub – v něm viděl vše, Doktora Burkeho ještě s Vladimírem Pucholtem. Návštěvy divadel té doby považuje za svou druhou vysokou školu. V Národním divadle Macháčkova inscenace Ze života hmyzu, ale chodil raději na menší scény. Na podzim 1967 potkal narátor výtvarnici Věru Popovovou, která chystala svou absolventskou inscenaci, doprovodil ji do Obecního domu, kde měla rande, ale večer už trávili opět spolu, začali spolu chodit. Chystala se dvěma německými režiséry (Hartmut Lorenz a mladá režisérka, jejíž jméno si narátor nepamatuje) inscenaci Černošský Pán Bůh a páni Izraeliti (Roark Bradford), s dr. Kolárem rok připravovali režijní knihy.

	Výtvarné řešení Zdeněk Bauer a Věra Popovová (napůl), popis netradiční technologie – plošné loutky. Přípravy zhatil srpen 68.
4:14:10	Vznik inscenace Broučci pro Divadlo Drak – dramaturgyně Eva Křížková (starší spolužačka, byla na praxi v Draku), režie Miroslav Vildman. P. V. a E. K. se domluvili, že u ní v Kolíně budou na Broučcích pracovat, bylo to 20. srpna. Ráno narátora probudili s tím, že „je válka“. Cestoval tedy složitě z Kolína domů do Brna. Dovětek ke studentským protestům na jaře 68 – rozšířily se na celou fakultu, i na katedru činohry. Na té byl v této věci velmi aktivní Otomar Krejča ml., spřátelili se. Zpět k srpnu. 6. září se narátor vrátil do Prahy, scházel se s kamarády z různých oborů, na jednom ze setkání se objevila i [tehdejší studentka FAMU] Agnieszka Hollandová s přítelem kameramanem, kteří právě ilegálně překročili hranice k nám. Studenti loutkářské katedry z NDR měli zakázáno vrátit se po prázdninách do Prahy. Připravená absolventská inscenace byla ohrožena. Narátor se nabídl, že by inscenaci režijně dokončil. Angažoval docenty Pehra a Havlíka do rolí Pána Boha a Goliáše. Narážky a vtipy na politickou situaci. Detaily inscenace, hudební stránka – živá hudba. Inscenace měla úspěch, na premiéře narátorovi děkoval původní režisér H. L. (už měl povoleno přijet). Vzpomínka na promoci, na kterou P. V. dorazil na poslední chvíli po oslavě jedné z repríz Černošského Pána Boha, rektorkou v době promoce byla Marie Budíková-Jeremiášová [viz vzpomínky její neteře scénografky a výtvarnice Jany Budíkové v projektu Orální historie českého divadla].
4:29:38	Svou první inscenaci tedy narátor dělal se čtvrtým ročníkem (Iva Peřinová, Andrej Pachinger, Helena Fantlová, tehdy Klubková, Alena (Enča)? Zábojníková a Láďa Raška) ale sám byl teprve ve třetím. Vedoucím pedagogem byl Jan Dvořák, který mu doporučil udělat inscenaci už v nějakém divadle – tou byla hra Milana Pavlíka Paní Bída, kterou připravoval pod vedením J. Dvořáka už jako svou regulerní absolventskou inscenaci [viz později – na začátku druhé části vzpomínek]. Hudba Jiří Kolafa, už ve třetím ročníku s ním dělal svou variaci ruské hry Punche a Judy, a to jako alegorii konfliktu. Text vyšel v Loutkáři v roce 1969 jako příloha časopisu. Citace textu. Líbilo se Josefu Pehrovi a požádal narátora, aby ji s ním udělal. O J. Kolafovi – klasicky vzdělaný člověk, všestranně nadaný. Přijetí a osudy inscenace. Loutky z této inscenace dlouho sloužily dalším ročníkům loutkářů na škole. Tuto látku pak narátor nastudoval na Skupově Plzni s Petrem Matáskem, některé texty v roce 1972 už ale neprošly. Tečkou za třetím ročníkem bylo provedení Černošského Pána Boha na festivalu Unima v Divadle Jiřího Wolкера v Dlouhé ulici, publikum z celého světa, inscenace měla obrovský úspěch. Pak už se narátor vydal na profesionální dráhu. V červnu potkal dr. Česala a ten ho posílal podepsat smlouvu do Brna. Nastoupil v srpnu a ve svém úvodním proslovu mluvil k několika hercům, kteří hráli ještě Bílé ouško v době, kdy jej viděl jako čtyřletý.
4:44:22	KONEC 1. ČÁSTI
	2. část (MP3) – 1. nahrávka
0:00:00	V roce 1968 také studenti DAMU absolvovali čtyřdenní stávkou proti okupaci, nocovali ve škole, přicházeli tam zajímaví hosté, např. Emil

	Zátopek – oslňující a vtipný vypravěč, Jan Grossman, některé ovšem vypískali (předseda české vlády Stanislav Rázl, otec studentky herectví Reginy Rázlové. Po Novém roce tragická událost – smrt Jana Palacha, poté hokejový zápas se Sovětským svazem a následné spontánní oslavy na Václavském náměstí. První narátorova profesionální inscenace se odehrála v Ostravě [12. 9. 1969] – Divadlo loutek bylo ale v rekonstrukci, premiéra proběhla v KD v Bartovicích. Šlo o Paní Bídu podle předlohy Milana Pavlíka z roku 1957 – popis děje a úprav textu. Výtvarná koncepce Viera Popovová – popis metaforicky pojaté scény, jejímž základem byla tři popraviště. Svou metodu označuje jako magický realismus a vysvětlení pojmu cituje ze svého textu. Hudba Jiřího Kolafy byla ve stylu třetího proudu, nahráli ji Due Boemi. Velkorysost ostravského divadla k mladému tvůrci – poslali ho letadlem k nahrávání hudby do Prahy. Spolupráce s pěticí špičkových loutkoherců, kteří v republice neměli konkurenci – hodně se od nich naučil: Libuše Hertlová, Jiří Volkmer, Zdeněk Mičko, Zdeněk Florian a Dušan Feller. Cituje ze svého textu o této spolupráci. Inscenace se poté hrála na scéně Večerního Brna. Citace z pojednání Mirka Matouška o inscenaci. Jako elév se v ní objevil pozdější významný loutkový režisér a šéf ostravského divadla Petr Nosálek.
0:17:33	V Brně [Loutkové divadlo Radost, dále LDR] pak před koncem roku připravoval narátor svou první brněnskou inscenaci a ještě jezdil do Prahy do školy. Dvě úmrtí koncem roku – Jiří Šlitr a Jiří Trnka, jehož třídu ještě stihla navštívit Viera Popovová. Její vzpomínka na J. Trnku zprostředkovaná narátorem. Situace po roce 1969, chvíli šlo ještě tvořit relativně svobodně. Ve dvaadvaceti uměleckým šéfem kumštýřů, které vídal na jevišti od dětství: Mirko Matoušek, Marcel Halouzka, Zora Bílková a Růžena Kolářová - loutkoherci špičkové úrovně (srovnatelní s ostravskými). Velkorysý ředitel LDR dr. Ladislav Štancl (muzikant a skladatel, býval součástí nejslavnější éry divadla Večerní Brno) umožnil narátorovi, „co si usmyslel“, například vynikající činoherce na mluvení rolí (Stanislav Zindulka, František Šlégr, Josef Karlík, Jiří Fišer aj.) Historka s F. Šlégrem. Hra Jiřího Brdečky Král a jeho Žito, inscenace nazvána Kouzelník Žito. Impulsem byla inscenace Jana Malíka z roku 1965 v ÚLD, narátor se vůči její popisnosti a těžkopádnosti chtěl vymezit.
0:31:10	V duchu zmíněného magického realismu zvolil narátor stejný tým jako u Paní Bídy – Viera Popovová a Jiří Kolafa, inspirace gotikou, Hieronymem Boschem. Technika černého divadla na schodech (Jaroš-Kábrt pro legendární inscenaci Krása nevidaná), která vytvořila specifickou atmosféru. Popis loutek – štíhlé, dlouhé, pocit gotického stylu 15. století. Aktuální vyznění: postava krále Zikmunda povolá čtyři rudé kardinály, aby udělali pořádek v Praze, změněn konec oproti Brdečkovi – Žito shoří v plamenech, aby zachránil českou zemi. Cituje z textu inscenace. Hrála se pět let. Schvalovací představení se v té době ještě nedělala. Druhý narátorův titul do konce sezóny byl Guliver v Maňáskově, hra pouze východiskem. Použití živé jazzové hudby, výteční muzikanti jako [Oldřich] „Alfa“ Šmíd, Antonín Julina a další. Guliverem byl opět Stanislav Zindulka, částečná improvizace, obohatil text různými perlami. Rivalita v souboru, host (S. Zindulka) hrál

	premiéru, narátor přiznává, že někdy možná neměl dostatečné pochopení pro herce.
0:46:10	V první fázi se naštěstí souboru pod vedením P. V. dařilo. Byl stále studentem, čekala jej diplomová práce na téma Hledání groteska, vysvětluje její koncepci a částečně obsah. Oponentem byl autor Paní Bídy Milan Pavlík, vedoucím práce dr. Miroslav Česal. Studium zakončil na Skupově Plzni, kde získal cenu za režii. Dr. Štancel vytvořil kolem divadla externí uměleckou radu: Milan Uhde, František Tenčík (odborník na dětskou literaturu), Jindřich Uher (básník a redaktor Rovnosti) a jiní. Na každou inscenaci vyšlo v Brně v té době pět nebo šest recenzí, což také poskytovalo zpětnou vazbu. Hlavním bodem dramaturgického plánu na další sezónu byl dvojprogram Ghelderodeho Slepci/Dürrenmatův Dvojník. Vyrovnáno Karafiátovými Broučky. Třetí hru pro divadlo napsal Milan Uhde – Gogolův nos. Podrobnosti k Broučkům – připraveni už pro hradecké divadlo (1969). V. Popovová inspirována při tvorbě loutek Trnkou. Nejprve náboženské motivy nevalily, ale v roce 1972 už byla inscenace zakázána. Detaily ke zmíněnému dvojprogramu – podobenství o slepících kráčejících bezvýhodně dokola a nakonec končících v bahně. Divadlo na divadle, postavy. V roli Sira Chlastavy hostující Peter Scherhauser.
1:05:05	Podrobněji k Dvojníkovi – původně rozhlasová hra, vycházející z Dostojevského a Kafky. Popis loutek, které nečekaně ožijí. M. Uhde měl pochybnost o fungování rozhlasové hry na divadle, později uznal, že se mýlil – uznání režisérovi. Vzpomínka na Skupovu Plzeň, kde se před představením Slepců opil zvukař a hudební čísla pustil najednou. Situaci zachránil soubor a na Dvojníka zaskočil zvukař místní. Inscenace přesto získala cenu za režii. Popis řešení loutek ve Slepcích. Detailněji k Uhdeho dramatizaci povídky Nos z Gogolových Petrohradských povídek. Vývoj ve věci spolupracovníci: Viera Popovová směřovala k animovanému filmu a narátor hledal další spolupracovníky. K Broučkům udělal krásnou hudbu Vladimír Werner. Komponoval i hudbu k Nosu. Groteska surrealistického ražení – Rusko jako země, kde je možné všechno. Výtvarníkem Karel Vaca, mj. významný autor plakátů. Popis maňásků, které vytvořil, popis scény a koncepce.
1:21:02	Povinnost uvést ruský titul k 50. výročí založení KSČ a ke 14. sjezdu strany, což byla v případě Radosti tato hra disidenta a ruského satirika. Vtipná vzpomínka na glosu Milana Uhdeho o politické situaci v kontrastu k situaci v Radosti. Další dvojprogram už ale neprošel tak hladce. Situace se lámala v roce 1972. V této době se zavedly tzv. Čtvrtky v Radosti, kdy se hrálo večer pro dospělé. Na repertoáru už bylo několik inscenací, které byly vhodné pro dospělého diváka. Narátor provozoval s kolegou v divadle klub, kde se pak dalo sedět do pozdních hodin. Tzv. školní vojnu měl narátorův ročník ve školním roce 1968/69, byla ale hodně formální. Poté byla školní vojna u prvosledového tankového pluku v Mariánských Lázních – měsíc v roce 1970 (například s Jiřím Štěpničkou), uvolněná morálka. Na vojně zažil i pověstného velitele přezdívaného Šedý vlk, o němž rád mluví Miroslav Donutil. V roce 1972 mu hrozila regulérní vojenská služba, pomohla ale náhoda a setkání s mladou psycholožkou, kterou si narátor nakonec vzal

	za ženu. Byli spolu ale pouhý rok. Tzv. modrou knížku ale narátor nakonec dostal, [jak zmíní později – 2:04:12]. Tvůrčí krize.
1:35:06	Hostování v Ostravě, a to s inscenací ke slavnostnímu otevření zrekonstruovaného divadla – Gogol: Příběh noci vánoční. Osvědčený princip černého divadla na schodech. Autorem dramaturgie Jiří Středa. Neshoda kvůli použití jeho textu bez předchozího povolení, překonáno „na stará kolena“, kdy se stali přáteli. Inscenace inspirovaná Marcem Chagallem, výprava Václav Kábrt, autor principu černého divadla na schodech. Stejný princip použit ve hře O Aničce autorky Jaroslavy Bílkové. Líbivé, narátor označuje za dramaturgický úlet. Vzpomínka na reakci Františka Vítka, který inscenaci nepochválil. Hostování v Plzni s inscenací Punch a Judy ve výpravě Petra Matáska, Punche hrál Ladislav Dvořák – z politických důvodů odvolaný ředitel Divadla dětí. Úspěch na Skupově Plzni. Miroslav Skála (Večerní Brno, autor Svatební cesty do Jiljí) – v Radosti dělal lektora – přeložil z polštiny hru Kram Karoliny, který se ale měl uvádět jako Vzpouza manekýnů, slovo vzpoura ani celá hra neprošly. Návrhy loutek udělala Hana Cigánová. L. Štancl P. Vašíčkovi nabídl Lorcovy Neotesané loutky, frašku v lidovém duchu přeložil Antonín Přidal pod jménem Jiří Tomáš. H. C. měla rozdělanou druhou půli dvojprogramu – Apollinairovy Prsy Tiréziovy – uvedeno s krásnými písněmi Vladimíra Wernera, na roli Terezy přišla j. h. Eva Vémolová z operety. Neotesané loutky byly uvedeny s krásnými maskami Petra Matáska, ale narátor s inscenací nebyl spokojen – vysvětluje proč.
1:52:00	Dozvukem neúspěšného období byla inscenace Zlatovláska z Chlumce podle rozhlasové pohádky Františka Pavlíčka (pokryla jeho žena Alena Břízová). Touha narátora vyzkoušet marionety na dlouhém vedení, což zde dnes vnímá jako omyl. Prsy Tiréziovy přesunuty do nově vzniklé poetické vinárny Múza, na premiéru přijeli surrealisté, např. Jan Švankmajer. V Múze uvedl narátor i pořad šansonů. Spolupráce s Milanem Uhdem: v roce 1972 spolu začali psát hru – dramaturgie povídky Leonida Leonova Strouha, vznikly počestěné Plevílkovy trampoty. O mladé nadějně herečce a zpěvačce Daně Matějkové původem z Liberce, která měla na repertoáru šansony, z nichž vznikl pořad-pásmo Děti neklidu. Vzpomínka na nápad, aby pro ni Milan Uhde česky otextoval píseň polské šansonierky Evy Denarčík Černí andělé. Narátor pak text [zakázaného autora] přihlásil do soutěže mladých básnických talentů pod svým jménem. Panu Uhdemu nedávno v Dili tento text připomněli. V Radosti dvakrát hostoval Josef Krofta. Přelomovou inscenací v narátorově tvorbě se stala Krása nevidaná, jejíž dramaturgie z repertoáru Obrazcovova divadla od Jevgenije Speranského miloval od dětství. Vzpomínka na mistrovskou ostravskou inscenaci s využitím černého divadla na schodech. Sám se ale rozhodl pro koncepci jinou. Výsledkem pochvalná recenze od dr. Česala nazvaná „Krása dosud nevidaná“.
2:07:52	Popis inscenace – „show v carském čeledníku“, hrána na celém jevišti se živými herci. Lidová vypravěči využívající předmětů, které byly k dispozici od peřin až po samovar. Postava byla vždy dvojdomá – loutka a živý herec. Vynikající výkon Anděly Čisárikové v roli tragické postavy Černavky, dostala za ni prémii Literárního fondu. Výprava

	výtvarník z Divadla na provázku Boris Mysliveček, kamarád od dětství. Hudba od Vladimíra Wernera. Výsledkem byla hlavní Skupova cena v roce 1974. Vzpomínka na vtípek Petera Sherhaufera během zkoušek Dvojníka a Slepců. Hostování špičkového polského divadla Marcinek – družba Brno-Poznaň. V roce 1974 hostoval narátor v Poznani, kde uvedl Dvojníka s hudbou polského jazzmana Jerzyho Miliana. Po polské zkušenosti a vývojem narátor pochopil, že i divadlo pro malé děti může být pro tvůrce uspokojující prací. Inscenace v klubu Radosti Zlatá rybička a modrý květ – pásma české i zahraniční poezie 20. století pro děti. Popis inscenace a principu hraní. Citace vlastní písně na téma hry. K této hře byla ještě přidána pohádka Vlastimila Brodského O ničem. Citovaná píseň byla inspirována knížkou slovinské autorky Ely Perociové Můj deštník je jako balón. Později na ni došlo při přípravě stejnojmenné inscenace naivní opery jako společného díla narátora a Vladimíra Wernera. Přibližuje děj knihy a hry a cituje z ní.
2:23:07	Tomu předcházelo jiné zpracování téže látky v Naivním Divadle v Liberci, kde ředitel Augusta najal čtveřici Krofta, Matásek, Vyšohlíd a Vašíček, aby nastudovali inscenaci, která by zapojila děti jako kompars. Průběh zkoušení v Ústí nad Labem, hrály zde Markéta Schartová a Jana Hoskovcová. Nástin děje a zapojení dětských diváků. Takto vzniklý text uvedlo posléze asi pětadvacet divadel u nás i v zahraničí, vyšel dvakrát tiskem a hráli jej i amatéři. Z inscenace jsou k dispozici fotografie od Josefa Ptáčka. Dvě vzpomínky související s inscenací: opilec v kavárně a náhodný rozhovor s učitelkou z mateřské školy. V roce 1976 operu nastudoval pražský rozhlas, vypravěčem byl Karel Höger, babičku hrála Stella Zázvorková. Dcera Vladimíra Wernera nazpívala úvodní píseň k inscenaci Gogolova/Uhdeho Nosu – vzpomínka na poslední tón, který vyšel falešně a tvůrci jej na záznamu záměrně ponechali.
2:39:58	Inscenace Prosím, nakresli mi beránka – montáž z díla Exupéryho, Huga a básní terezínských dětí. Malý princ se na paprsku snese do vězeňské cely, útlou bílou loutku vodí marionetář na prstech – práce vynikajícího Karla Karase. Doprovazeno rockovou hudbou – King Krimpson, Santana a další plus zhudebnění dětských básní V. Wernerem do jakýchsi Weillovských songů. A. Čisáriková, která zpívala songy, onemocněla a inscenace byla ze Skupovy Plzně stažena. Skromnější verzi po derniéře herci hráli další léta jako agenturní představení. Rozhlasová varianta, televizní varianta – mistrovské vodění marionety a songy zachovány na záznamu. Následovaly dvě hříčky se zvířátky – Tygřík Petřík – popis scény, jazzová hudba Jaromíra Hnilíčky – a pohádka Nespi, kočička. Hra Ďáblův most od Mileny Markové – balada o převozníkovi, který touží po mostě (oceněný Mirko Matoušek), a tak se spojí s ďáblem. Komická vzpomínka na první generálku. Doktoru Česalovi se inscenace nelíbila, narátor neví proč. J. A. Novotný (přísný kritik, autor scénáře k Cestě do pravěku) ji naopak chválil.
2:56:08	Významnou událostí byl Míček Flíček. V roce 1977 (v době zájezdu divadla do Jižní Ameriky) byli do souboru přijati mladí členové z konzervatoře Zdeněk Ševčík, Jolana Šlechtová a Zdena Zouharová (pozdější narátorova manželka), aby udrželi provoz divadla. K nim se přidal Vratislav Schilder, s nímž narátor napsal pohádku o mašinkách

	[O mašinkách, o panu Blahošovi a taky o nešťastném inženýru Zababovi, 1976], který také režíroval a po L. Štanclovi se stal ředitelem divadla. Podrobněji o Míčkovi Flíčkově – inscenaci si udělali „bokem“ s mladým souborem, výprava: výtvarnice, která si říkala Fanka z hor. Textové úpravy – zasazeno do kuchyně – umožňovalo hru s předměty, hádající se rodiče místo babičky a dědečka. Hru inscenoval narátor celkem pětkrát, toto byla první verze. Další uvedení bylo v roce 1980 v Hradci Králové v Draku s výpravou Vladimíra Marka – vystačili si s látkovou stavebnicí z vycpaných tvarů z obchodu a starodávnou truhlou s rekvizitami. Princip jeden herec hraje všechny epizodní postavy. Klauni z truhly František Křesťan a Jindra Židlická. Loutkoherci Libuše Bogostová a Ladislav Peřina. Inscenace vznikla paralelně s přípravou narátorova hradeckého Pana Johanese (cena na Skupovce za náročnou úpravu textu). Působivá výprava Petra Matáska – tkalcovský stav, skutečný požár chaloupky na scéně. P. V. ohromen profesionalitou a agilností hradeckého souboru, „pochopil, proč jsou nejlepší.“
3:10:41	Třetí Míček Flíček se odehrál v Chebu už během plzeňského angažmá. Velmi příjemná práce. Jaromíra Mílová, Pavel Marek a jeho žena Jarmila [Šimčíková]. Opět motiv klaunů, ale s využitím multifunkční maringotky na scéně. Návrat s Míčkem Flíčkem do Hradce, byli zde noví mladí herci, s nimiž chtělo vedení hru nastudovat znovu: Pavla Tomicová, Ivana Voráčková, Dušan Palenčář aj. Nové nápady a podněty. Posledního Míčka Flíčka nastudoval narátor v Divadle Minor [tehdy Divadlo u Jindřišské věže v rámci ÚLD], kde byl koncem 80. let zaměstnán na půl úvazku. Sportovní pojetí, skvělý soubor: Václav Koubek, Miroslava Vydrová, Lubomír Píktor (geniální zakladatel proslulého Divadla Píki na Slovensku), Jitka Pěkná. Velmi fungující představení, smích od začátku do konce. Vladimír Just v recenzi herecké výkony přirovnával ke klauniádám Bolka Polívky. [Videozáznam 391] Vančurovo Rozmarné léto – splněný sen, vlastní scénář. Hrál se s marionetami s bazénkem naplněným vodou. Úprava původní myšlenky, kdy loutku vystřídal v momentě plném smyslnosti herec. Výtvarník Václav Houf pro tento účel navrhl zvláštní krunýře. Choreografie Luboš Ogoun. Odvážné představení. Předcházela mu inscenace Branka zamčená na knoflík ve zpracování Ivy Peřinové, výtvarná stránka opět Václav Houf, Zdeněk Ševčík jako kocour byl okouzlující. Narátor soudí, že obsadit do čistě klukovské látky dvě dívky byla chyba. Hudba Jiří Bulis, narátorův přítel. Vzpomínka na něho a na vznik jeho písně. [Narátor uvádí název Podzimní song, jde však o Podzimní popěvek.]
3:28:32	11. 11. 1978 v 11 hodin se narátor podruhé oženil s herečkou Zdenou Zouharovou. V září 1979 se jim narodil syn Jakub [dnes umělecký šéf královéhradeckého Divadla Drak]. Inscenace hry Pavla Oujezdského Kubíček a Majdalena v Ostravě, tehdy už došlo ke sjednocení všech ostravských divadel – kolos měl vliv na provoz, ale výsledek byl přesto slušný. Práce mimo divadlo – v letech 1972-74 záskok za mateřskou dovolenou jako režisér v rozhlasu, povídky, poezie aj. Nosil si své vlastní desky a dělal sám hudební dramaturgii. Scénář k pořadu začínající režisérky Markéty Jahodové – výběr kapitol z knihy Pavla

	Eisnera o češtině Chrám a tvrz. Po letech pořad vyšel na desce. Ve školním roce 1978-79 učil na konzervatoři – vedl dvě absolventské inscenace. Do Podivného odpoledne Dr. Zvonka Burkeho později angažoval herce Zdeňka Ševčíka (role Burkeho), dále hráli Jaromír Dulava, Miriam Vránová [narátor mylně uvádí, že je dcerou herečky Gabriely Vránové, je její mladší sestrou]. Poprvé uvažoval o inscenování hry s loutkami. Druhý titul byly Patrickovy Kennedyho děti. Práce pro televizi – pořady o moravských básnících. Práce v rozhlase přišla nabídkou šéfrežiséra Jana Tůmy, kterému se líbila narátorova inscenace Kouzelníka Žita.
3:42:52	Dabing. Eva Lavická mu pak nabídla práci na seriálu Rodina Smolíkova, jehož české znění v první a třetí řadě vytvořil. Počestění jmen (Ládínek, Dr. Halír, zajímavost o jméně postavy mimozemšťana Nuniho, pes Zorro na památku narátorova strýce). Česká úvodní píseň vznikla cestou z Prahy do Brna. Nepodařený německý film s klaunem Ferdinandem v podání Jiřího Vršťaly – němohra. Narátor požádán o napsání komentáře z nadhledu k ději, natočeno s Josefem Karlíkem. Autorem scénáře k večerníčku Pásli ovce Valaši podle slovenské knihy a seriálu Matko a Kubko s Jozefem Kronerem. Narátor přeložil i knihu. V Radosti v režii P. V. vzniklo ještě několik inscenací – poslední byla Zlatovláska, dr. Česal chválil Vašíčkův text. Od 1. 8. 1979 byl narátor na volné noze, přesto v divadle udělal další inscenaci podle Hrubínova Špalíčku veršů a pohádek – ústřední hrdina kluk Kubíček (2. 9. se narodil syn Jakub). Hudba Vladimír Werner, výtvarníci manželé Pitrovi. Princip hry s předměty, které proměňovaly svou funkci a stávaly se znaky něčeho jiného (viz inscenace Zlatá rybička a modrý květ). Po dvaceti letech uvádění si inscenaci vyžádalo Divadlo u věže v Praze, převzali celou podobu inscenace a nastudovali její repliku.
2. nahrávka	
3:58:20	K narátorovým dvěma hradeckým inscenacím Pan Johanes a Míček Flíček přibýly ještě dvě další. Pamětní deska Karla Havlíčka Borovského byla montáží jeho básní Král Lávra, Křest sv. Vladimíra a Tyrolské elegie. Původně zamýšlený rámec, který tvořila povídka satirika Jiřího Hausmanna o dohadách, komu patří Havlíček a jak na něj pohlížet, byl cenzurou zakázán. Popis pojetí – země, kde to není v pořádku. Citace Jana Dvořáka z programu inscenace – Drak je narátorovým druhým domovem. Čtvrtou hradeckou inscenací byl Nepilův Makový mužíček – „konvenční řadová mateřinka“, ovšem hezké setkání s autorem. Vděk za práci v Draku, v divadle které obdivoval už v éře režiséra [Miroslava] Vildmana, obdiv k disciplíně souboru a jeho fungování. Vzpomíná na Vildmanovu Pohádku z kufru podle Jana Vladislava s loutkami Františka Vítka, Žabáka hrdinu s výpravou Věry Říčařové, Petrušku s tradičním ruským kašpárkem a vrcholného Enšpíglu v podání Matěje Kopeckého a paní Říčařové. Krásná byla i Popelka Jana Vladislava, jehož jméno bylo pokryto kolektivem. Vzpomínka na nabídku angažmá v Hradci od Jana Dvořáka (1971), rok před tím – po úspěchu kouzelníka Žita - nabídka z Liberce. Obě odmítnuty, v Brně byly v tu dobu velmi dobré podmínky. Osudový moment – J. Dvořák místo narátora angažoval Josefa Kroftu. Přesto cítí vděk, že mohl v Hradci pracovat a má radost, že v Draku dnes pracuje

	syn Jakub Vašíček. Inscenace Černošský Pán Bůh... podle Roarka Bradforda – humorná persifláž Bible, spolupráce s hudebníkem Pavlem Kalfusem. Popis inscenace – parník na Mississipi – černošské zpěvy, roztančené. Hrál se osm let. Jediná povolená verze dramatizace byla od Vladimíra Fuxe – narátorův přítel, domluva, že pokryje narátora, který si udělal vlastní dramatizaci. Do Liberce se vrátil inscenací Pojd', povídej mi o světě [1981] - montáž veršů Františka Halase pro děti. Co tenkrát znamenalo zajet se domluvit z Brna do Liberce – osm hodin jeden směr vlakem.
4:14:35	O inscenaci hry Věry Provazníkové Petruška a baba Jaga v SLD Kladno, tým stejný jako u Špalíčku - manželé Pitrovi a V. Werner. Problémy s osvětlovačem. V Brně dvě inscenace: Cirkus Pepík – Ctibor Turba doporučil na pohybovou spolupráci tanečníka a klauna Josefa Fuksu (vystupoval v prvorepublikových filmech). S narátorem se velmi spřátelili, natočili spolu povídání pro brněnský rozhlas. Druhou inscenací byla montáž veršů podle knihy Miroslava Válka Do Tramtárie, k nim přidána opět pohádka Vlastimila Brodského O ničem – tentokrát ovšem jako černé divadlo. Během dvou let tenkrát P. V. udělal deset inscenací a další kšefty, např. pásmo Halasovy poezie, pásmo z veršů Roberta Desnose pro rozhlas nebo příspěvky do TV cyklu Všichni se ptají, komu to hrají – dechovka věnovaná různým profesním skupinám – loutkářům, lidovým školám umění a národním umělců. Vzpomínka na setkání s Vilémem Přibylem. Pokračovala práce v dabingu – většinou animované seriály. Pracovně velmi náročné období, málo času na rodinu.
4:28:54	Změnila to nabídka z Plzně. Spolužák Karel Makonj, který nahradil Miroslava Středu, odešel uprostřed sezóny. Ředitelem po Ladislavu Dvořákovi a Janě Halířové byl scénograf Alois Tománek. Rodina se přestěhovala do Plzně. Nástup 1. ledna 1982. První inscenací v plzeňském angažmá byla Balada z hadrů s novými předscénami – požádali o ně Jiřího Suchého, který souhlasil a narátora dokonce pozval k sobě domů. Úsměvně o celoživotním traumatu pramenícím z úcty k tomuto tvůrci. P. V. je autorem studie o životě a práci otce Jiřího a Ondřeje Suchých s názvem Jaroslav Suchý – loutkář pábitel. Komplikace se schválením paní Voskovcové z Ameriky. Velkorysé pojetí inscenace v sále staré Alfy s velkým jevištěm. Pochybnosti o své práci dramaturga na této inscenaci, měl být razantnější při úpravách. Citace z recenzí na inscenaci – Dr. Pavlovský, Dr. Václav Königsmark. Ten oceňuje hudebně-zpěvní složku, autorem Miroslav Pokorný. Dvojprogram: starší část souboru nastudovala hru O mašinkách..., mladší Poklad baby Mračnice. Popis koncepce – hra předmětů, výprava čerstvý absolvent Ivan Nesveda. Východiskem byl text Vítězslava Nezvala Jsou věci a jsou hračky. Inscenace oceněna třemi cenami na Mateřince, herci také cenou ze Záhřebu.
4:47:52	Vzpomínka na uvedení na zmíněné přehlídce Mateřinka, kde herci z nedostatku udělali přednost a využili svou fantazii. Další sezona 1983/84 už byla zcela v narátorově výběru. První inscenací Alois Tománek O krasojezdkyni Leontýně a klaunu Dodovi v režii Václava Beránka, režisérem loutek poprvé Tomáš Dvořák. Narátor režíroval Komedii o Františce, dceři krále anglického, též o Honzíčkovi, synu

	kupce londýnského. V souladu s poznámkou v textu obsadil pouze ženy. Dvojprogram: bři Čapkové Lásky hra osudná a A. Hoffmeister Nevěsta. První titul využil marionety v životní velikosti, druhá část ztřeštěná americká komedie z roku 1927 odehraná zčásti na kolečkových bruslích za hudby Beatles. Dramatizaci pohádky Aloise Mikulky Kouzelná dvířka režíroval Petr Novotný j.h., v dvojprogramu pak narátor nastudoval Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho, a to s maňásky. Příklady gagů. Citace z recenzí Dr. Česala a Dr. Königsmarka.
5:02:51	Na Skupově Plzni v roce 1984 ale inscenace nesoutěžila, narátor tam měl poslední čtyři jmenované inscenace a jednu navíc – Žabákova dobrodružství z ÚLD. Ta se ale podle jeho soudu nepovedla. Vzpomínka na přípravu inscenace – seznámení se skladatelem Zdeňkem Petrem (spolupracovník Voskovce a Wericha, Alfreda Radoka aj.) a s Ivo Fischerem. Na zmíněné Skupovce oceněn celý kolektiv divadla Alfa. Od roku 1982 narátor připravoval progra Skupových Plzní. V další sezoně čtyři inscenace: Limonádová Joe (tvůrci Beránek, Dvořák), narátor inscenoval Generálskou operku autorů Zdeňka Bezděka (libreto) a Oty Rédla (hudba). Výprava Alois Tománek ve stylu šumavských hraček – uložena v chrudimském muzeu. Hudba Miroslav Pokorný – živě zahraná koleda na jevišti před Vánoci způsobila skandál. Karel Brožek nastudoval Leonovovu Strouhu. U inscenací jiných režisérů dělal narátor dramaturgii a úpravu textů. Posledním titulem sezóny byla Branka zamčená na knoflík – opět narátor nespokojen s výsledkem. Podle Trnkovy Zahrady napsala Iva Peřinová – zahrada byla v pojetí režiséra jevištěm, světem zázraků. T. Dvořák dostal cenu za loutkoherecké ztvárnění role Kocoura.
5:15:38	Problematické vztahy se souborem, které se přenesly do následující sezóny. Její první inscenací byl Gogolův Plášť v dramatizaci Milana Uhdeho. Jeho autorství zůstalo naprosto utajeno, věděly o něm jen manželky obou tvůrců. Fantaskní výprava Aloise Tománka, mistrovský herec Čada jako spořivý Botičkin. Hudba Jiří Kolafa. Sřet s Tomášem Dvořákem, nakonec tvořili dlouholetý tým. O pozdější společné práci na muzikálu Ivo Fischera My se vlka nebojíme. Tři pohádky Jana Wericha – spolupráce se třemi mladými výtvarníky: Karlem Vostárkem, Irenou Marečkovou a Zuzanu Kvasnicovou. Tři inscenace, tři koncepce – z toho vzešla krize a sřet s I. Marečkovou, hledání jiné koncepce. Novým ředitelem po Aloisi Tománkovi, který odešel na DAMU, se stal nomenklaturní kádr Dr. Luboš Křivánek (od sezony 1985/86) a sřet nastal několikrát i s ním. Pásmo s názvem Jedenáct sezon (k výročí KSČ) z díla Osvobozeného divadla s použitím textů Heleny Malířové, Julia Fučíka, Václava Holzknechta a Jiřího Voskovce. Dvojici Čada Luňáková vybral narátor text Dům u pěti set básníků od Aloise Mikulky, výsledkem byla hlavní cena Mateřinky a cena Literárního fondu pro narátora. Po této sezoně manželé Vašíčkovi ze souboru odcházejí, narátorova manželka nastupuje v dětském domově a rodina se později rozšiřuje o romskou dívku Jarmilku [Parčiovou], která se dnes také věnuje loutkovému divadlu (LS Rámus, lektorka na Loutkářské Chrudimi). P. Vašíček přestoupil jako pedagog na DAMU.
5:29:53	Do Alfy nastoupily dramaturgyně Anna Dudková a výtvarnice Irena Marečková. Následující sezónu režírovala v divadle řada různých

	režiséřů – Tomáš Dvořák Mauglího (natočeno televizí), pan Beránek Princeznu s ozvěnou, Jiří Břenek Tygřika. Dramaturgický plán dělal ještě narátor. Uvedena také kuriozita - Henry Fielding: Tragédie tragédií aneb Život a smrt Palečka Velikého. P. V. na DAMU na celý úvazek - vedoucím dramaturgicko-režijní větve. Hodnocení své pedagogické epizody, problémy v komunikaci s novými lidmi. Přesto narátor časem vytvořil dva úspěšné projekty – Herec a loutka (po roce 1990 vedl Jan Borna, účastníky projektu dnešní herci Dejvického divadla). Druhým projektem byla Divadelnost (pro první ročník oboru režie-dramaturgie). Cituje z programu projektu slova Jerzyho Grotowského, výklad koncepce tohoto projektu, jeho cíle a metody.
5:45:30	Dům u pěti set básníků vyhrál Mateřinku a zpět do Plzně už jel narátor autobusem se souborem Alfý. Staré křivdy a konflikty byly zapomenuty a P. V. byl 13. 11. 1987 osloven, aby v divadle po jedné sezóně pauzy opět nastoupil, a to na částečný úvazek. Na škole zůstal. Úspěch na Mateřince měla i inscenace dvojice Čada-Nuslová (Vl. Čada pracoval rád ve dvojici s kolegyněmi, inscenace těchto dvojic byly velmi úspěšné.) Tentokrát to byla hra Ilji Hurníka Trápení s legrací (hudební pohádka). Herci a dramaturgie opět ocenění na Mateřince, Vl. Čada dokonce za mimořádný osobní vklad do inscenace. V této sezóně se hrál také Král Lear ve tvaru původní legendy v překladu Milana Lukeše – režii a dramaturgii měl Karel Makonj. Karel Brožek se vrátil s Krásou nevídanou. Detaily o Králi Learovi – výprava, loutky, text. Ještě před revolucí uvedeno Hraní o pejskovi a kočičce (dramatizace K. Makonj) a narátor pozval ke spolupráci svého žáka Radka Bachratého. Revoluce – narátor sepsal svolání, které přednesl na mýtinu ve Velkém divadle. Konec ředitele Křivánka (ředitel Velkého divadla se jmenoval Pomahač). Divadlo Alfa v revolučních dnech přestalo hrát, tak jako DJKT, kde se konaly besedy. O zásahu na Národní třídě se narátor dozvěděl ještě týž večer (17. 11.) z Hlasu Ameriky. Na další sezónu pozván ke spolupráci Petr Forman, jako zlom pak P. V. chápe vánoční představení – montáž z textu Josefa Voláka Vyšla hvězda nad Betlémem, z hudby Adama Michny z Otradovic a fragmentů lidových vánočních her. Ustanovil se zde fungující tým: režie Tomáš Dvořák, výprava Ivan Nesveda, dramaturgie P. V. + ve zmíněné inscenaci choreograf Zdeněk Sudek. Vždy vyprodáno, hrálo se dvanáct let. Citace z vlastního článku k inscenaci.
5:59:13	Druhou inscenací v nových poměrech bylo uvedení novely Ludvíka Aškenazyho Milenci z bedny. Popis příběhu a scény. Dále uvedena Vladislavova Pohádka z kufru – na rozdíl od hradecké inscenace byla plzeňská drsnější, více prostoru měli klauni. Podrobněji o Tomáši Dvořákovi. Josef Skupa se vyučil u Karla Nováka a ten zase u Jana Nepomuka Lašťovky. Skupovým žákem byl Jan Dvořák (všestranně nadaný a činný loutkář, někdejší ředitel Divadla Drak 1925-2006), otec Tomáše Dvořáka (nar. 1956). T. D. vystudoval kamenickou školu v Hořicích, poté vystudoval loutkoherectví, byl příležitostným výtvarníkem a nakonec režisérem navazujícím na zmíněnou tradici. Právě v rozvíjení tradice vidí narátor originalitu Alfý i v dobách, kdy byly loutky na ústupu. Odkaz na článek a knihu o Tomáši Dvořákovi. Snažil se o rovnoměrné vytížení souboru, o jeho poznání nových přístupů

	k práci – hostování režisérů v Alfě: Jan Kačer, J. A. Pitínský, Arnošt Goldflam, Radovan Lipus, ale i čerství absolventi DAMU: Jan Jirků, Petr Vodička, Petra Tejnorová, Jakub Vašíček a Tomáš Jarkovský se svými týmy. Další společnou prací (P. V. a T. D.) bylo Posvícení v Hudlicích a v Praze – klasika ve zpracování J. A. Novotného a narátorově úpravě. Výsledkem cena na Skupově Plzni – oživení: marioneta, která hrála s maňáskem. Citace z programu zmíněného uskupení tvůrců, který narátor sepsal, a z pojednání o T. Dvořákovi. Do Alfy přišel se svým ročníkem z DAMU už v roce 1977.
6:14:53	Další společné práce. Zlatovláska Františka Pavlíčka s loutkami životní velikosti. O rok dříve si tvůrci tyto loutky vyzkoušeli v narátorově hře Aladinova kouzelná lampa nastudované v Drážďanech. Lorcová Tragikomedie o donu Kryštofousovi a panince Rositě, narátor ji doplnil Lorcovými básněmi. Povedená taškařice s marionetami a živou španělskou hudbou. Stěhování divadla v roce 1992 na novou adresu, dál od centra města. Původně divadlo sídlilo v dnešní Americké ulici (dříve Moskevská), zadní vchod byl průchodem na dvůr Hotelu Slovan. V novém byly nesrovnatelně lepší technické podmínky, diváci si do divadla cestu našli. Inscenace Prcek Tom a Dlouhán Tom – na základě dvou z Amerických pohádek Pavla Šruta, T. Dvořák a I. Nesveda si chtěli vyzkoušet pozapomenutý typ kabaretních loutek s živou hlavou. Omezení těchto loutek vedla narátora jakožto dramaturga k jejich využití po brechtovském způsobu – vysvětluje a cituje slova Jana Císaře z programu k inscenaci. Obdobně se pracovalo i na pohádce O bílé lani – první práce Víta Peřiny v Alfě. Inscenace podle J. N. Nestroye Náčelník Večerní vánek aneb Hody divých mužů – satirická burleska z časů rozkvětu vídeňského lidového divadla. Odehrávalo se v Austrálii – obří loutky vládců na trůně jako dominanty inscenace. Obecně o výběru látek k inscenování – rozhlasové hry (My se vlka nebojíme, Zlatovláska, „Večerní vánek“, Fischerova Žabákova dobrodružství aj., vždy dramaturgem upravováno), s některými náměty přišel T. Dvořák (Baron Prášil, Pes baskervilský, Sněhurka, Don Šajn a Faust, James Blond aj.). Ivan Nesveda přinesl Kiplingovu povídku Rikki-Tikki-Tavi, dramatizace Jana Dvořáka, podkladem pro Tonku Šibenici pak byl text L. Aškenazyho z narátorovy knihovny, herečka Blanka Josephová – Luňáková jako autorka čerpala mj. z plzeňských pověstí. P. V. v této době občas také režisoval, např. Prévertovy Pohádky pro nehodné děti (s Milenou Jelínkovou). Velký úspěch měla inscenace hry Ivy Peřinové Jéminkote, Psohlavci (oficiální premiéra v říjnu 1999 na MF Divadlo). Podrobnosti o inspiracích Ivy Peřinové a o podobě hry i přednostech inscenace. Obdobný princip použil Milan Uhde v loutkové hře Kašpárek a Vilém Tel – oba autoři ale psali nezávisle na sobě. „Psohlavci“ získali řadu cen – sedm na Skupově Plzni, text druhou cenu od Nadace Alfreda Radoka, herecké ceny z Ostravy, natočení byli televizí, úspěch i v zahraničí, například v Japonsku.
6:32:33	Vydařila se i zmíněná inscenace Rikki-Tikki-Tavi (2002) – humor vyplývající z odlišností dvou kultur – indické a anglické, herci a loutky hráli v reálném prostředí dohromady. Speciálním projektem byl Don Šajn – T. Dvořák toužil po hře lidových loutkářů, už pro ni jednou

	udělal loutky, které chtěl využít i zde. Hrál se po celém světě a hraje se dosud. Po několika letech přibyla druhá půle dvojinscenace Johanese Doktor Faust (ale lze hrát i samostatně). Završení v době covidu třetím dílem Jenovéfa. V Itálii uvedena pantomimická dramatizace dvou povídek z Bocacciova Dekameronu s použitím loutek z Dona Kryštofouse. Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem (L. Aškenazy) - tvůrci si zopakovali princip loutek v životní velikosti. Citace vlastních slov z textu k inscenaci. Inscenace podle rozhlasové hry Jiřího Kamena Láska vše zachrání – parodie na červenou knihovnu. V Alfě použili na inscenování plochého příběhu a jeho plytkých charakterů plošné loutky, aby brakovitost žánru zdůraznili. Ceny za režii, dramaturgii (narátor upravil a dopsal texty písní) a hudbu. V roce 1994 se stal ředitelem divadla Jiří Koptík (taktéž skladatel), udělal řadu hudeb k inscenacím, zasloužil se o to, že divadlo hojně jezdilo do světa. V roce 2005 došlo k jediné vážnější krizi v divadle. Záměr dramatizovat text Jamese Krüse Tim Tolar aneb Prodaný smích. Narátor přiznává, že se nechal pohltnout textem a bývala by vznikla velmi složitá inscenace s nejasným výsledkem, nakonec tedy skrečováno. Ovšem hned další inscenace snad ještě překonala Psohlavce, byli to Tři mušketýři. Téma bylo ve hře už asi sedm let, narátor přečetl mnoho dramatizací tématu – částečně cituje ze svého článku. Shlédl například i filmovou grotesku Maxe Lindnera z roku 1922, která vedle románu byla inspirací k maňáskové grotesce. Podrobnosti o výsledné inscenaci. Autorkou některých textů byla Blanka Josefová – Luňáková – úsměvná vzpomínka. Problémem přípravy inscenace byla otázka, jak vytvořit zástupnou řeč. Tou nakonec byla jakási dětšina (hodně citoslovci, jednoduché minimalistické věty). Vznikla světová inscenace.
6:46:37	Zahraniční zájezdy s Mušketýry – jejich seznam je velmi rozsáhlý – pětadvacet zemí po celém světě (USA, Kanada, Izrael, téměř celá Evropa aj.) Stejně tak seznam cen je dlouhý – téměř třicet českých i zahraničních ocenění, narátor některé jmenuje. Tituly, které narátor nasadil jako dramaturg a které nереžiroval T. D.: například Goldflamovo Krvavé koleno aneb Pohádky pro zlobivé, Uhdeho dramatizace Nosu v režii Jana Kačera. Petra Tejnorová přišla se hrou Bártndžus – podle filmu Velká ryba [a podle života a tvorby Tima Burtona]. Kilo jablek pro krále pohádka s loutkářským motivem podle knihy Ivana Binara, dramatizace Jan Dvořák. Narátor zopakoval Rozmarné léto, tentokrát v režii Jakuba Krofty s Markem Zákosteleckým – původní záměr motivu vystoupení z postavy už opakovat nechtěli. Jamese Blonda napsal Vít Peřina na přání T. D. – velmi úspěšná inscenace, řada cen. Démonův pramen v režii J. A. Pitínského, který přizval autora Huberta Krejčího – narátor má schovanou korespondenci všech tří tvůrců ke vznikající inscenaci. Scénickou hudbu na vlastnoručně vyrobené repliky východoasijských nástrojů nahrál učitel z Provodova Miloslav Černý, přítel J. A. P. Pozoruhodné kostýmy Jany Prekové. Černošský Pán Bůh – tentokrát pod názvem Královský poker, jiný rámec – králové David, Šalamoun, Achab a Nabuchodonozor hrají poker. Jazzová podoba černošské Bible, obtížnost zpěvních partů. Dramaturgickým „majstrštykem“ byla hra Amberville aneb Drsné město hebkých plyšáků (2011), zajímavost o utajeném autorovi, podrobnosti o příběhu. Hudba

	Buty, režie Radovan Lipus – cena za režii na „Skupovce“. O vyjednávání autorských práv, které Alfa získala pravděpodobně jako první na světě.
7:00:25	Kvalitní dramaturgie Andersenovy pohádky Křesadlo – Petr Vodička. Poté začalo období, kdy do Alfy zavítal team Vašíček ml. [Jakub] – Jarkovský se svou inscenací Hamlet, nový mladý tvůrčí kolektiv: scéna Kamil Bělohávek, kostýmy Tereza Venclová, hudba Oldřich Müller a Daniel Čámský – dnes dvorním skladatelem Jakuba Vašíčka. Soustředění na privátní rovinu námětu – jak se teenager Hamlet vyrovnává se světem. Milan Hein oceněn za titulní roli. Vašíček a Jarkovský přispěli ještě dvěma kusy – režie tentokrát T. Jarkovský: Čert tě vem! (sedm příběhů o sedmi hříších), inspirováno faustovským příběhem a Felliniho Silnicí. Každá epizoda realizována jiným typem loutek. Druhá jejich inscenace: Ptej se proč aneb Svět podle křečka. Otázky, kterým se děti snaží přijít na kloub. Opět hostování J. A. Pitínského se starší hrou Huberta Krejčího a Pavla Humla - dramaturgie indické pohádky Princ Bhadra a princezna Vasantaséna. Otesánek Víta Peřiny zasazený do Plzně a na Plzeňsko – místní realie dovolily zapojit diváky do inscenace. Různé druhy loutek. Na přání T. Dvořáka narátor sepsal Čtvrťkovu pohádku Jak ševci zvedli vojnu pro červenou sukni. Ostře sledované vlaky dvojice Jarkovský-Vašíček ml. byly uvedeny ke stému výročí narození Bohumila Hrabala a zapadly jakožto její druhá část do teenagerovské trilogie, kde už byl jejich Hamlet. S Petrem Vodičkou (režie) připravil P. Vašíček inscenaci Kosmo 1 – poetické sci-fi se zajímavými lotkami Ivana Nesvedy, dále se hrály Pohádky ovčí babičky. Ve spolupráci s Vitem Peřinou vznikla vzpomínka na němou grotesku Cha cha cha aneb Charlie Chaplin a jiná cháska. A v závěru svého působení v divadle narátor udělal dramaturgiu titulu, který se mu velmi líbil – Pohoršovna autorky Daniely Fischerové. S inscenací ale nebyl zcela spokojen – vysvětluje. Posledním titulem, který už P. V. „podstrčil“ nové dramaturgyni Petře Kosové, byla Moliérova hra Lékařem proti své vůli v úpravě Anny Vášové. O rok později (2017) narátor slavil sedmdesátiny a obdržel Uměleckou cenu města Plzně za celoživotní dílo. Chtěl v divadle skončit, ale požádal ředitelem o pokračování na částečný úvazek. Vytvořil archiv Divadla Alfa podle inscenací. Definitivně skončil v roce 2019, čímž u divadla dosáhl padesátky. Radost má z rodinných příslušníků, kteří se divadlu věnují. Manželka Zdeňka po svých angažmá v Radost i Alfě provozuje Divadlo Hra a amatérský soubor Rámus, kde účinkují také nevlastní dcera Klára s rodinou a dnes i vnuk Hynek (syn Jakuba Vašíčka).
7:15:38	KONEC AUDIONAHRÁVKY (celkový čas: 12:00:00)